ប្រព័ន្ធតុលាការនៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា

ក) សិទ្ធិដើម្បីមាននូវការគ្រប់គ្រងផ្នែកតុលាការ

សេចក្តីប្រកាសជាសកលស្តីពីសិទ្ធិមនុស្ស (UDHR) និងកតិកាសញ្ញាអន្តរជាតិស្តីពីសិទ្ធិពលរដ្ឋ និងនយោបាយ (ICCPR) ដែលត្រូវបានប្រើដោយប្រទេសកម្ពុជា ហើយជាផ្នែកមួយនៃច្បាប់ជាតិកម្ពុជា (តាមមាត្រា ៣១ I រដ្ឋធម្មនុញ្ញនៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា)លើកឡើងថា មនុស្សគ្រប់រូបមានសិទ្ធិទទួលការដោះស្រាយប្រកបដោយប្រសិទ្ធិភាព ដែលផ្តល់ដោយអង្គការតុលាការឯករាជ្យមួយ ក្នុងករណីមានការរំលោភសិទ្ធិដល់ពួកគេ ។

មាត្រា៨ UDHR:

មនុស្សគ្រប់រូប មានសិទ្ធិទទួលបាននូវការដោះស្រាយដោយតុលាការជាតិ ដែលមានសមត្ថកិច្ចចំពោះអំពើទាំងឡាយដែលរំលោភសិទ្ធិសំខាន់ៗរបស់ខ្លួន ដែលមានចែងនៅក្នុងរដ្ឋធម្មនុញ្ញ ឬដែលមានចែងនៅក្នុងច្បាប់។

មាត្រា១០ UDHR:

បុគ្គលគ្រប់រូប ត្រូវមានសិទ្ធិមានភាពស្មើគ្នាពេញលេញ ក្នុងការសុំឱ្យតុលាការ ឯករាជ្យ និងមិនលំអៀងមួយ កាត់សេចក្តីដោយគតិយុត្តិធម៌ និងជាសាធារណៈ ក្នុងការកំណត់សិទ្ធិ និងកាតព្វកិច្ចរបស់ខ្លួន ហើយនិងការចោទប្រកាន់ជាបទព្រហ្មទណ្ឌណាមួយមកលើគេ ។

មាត្រា ១៤ I ICCPR:

នៅចំពោះមុខតុលាការ ឬនៅក្នុងសាលាជំនុំជំរះក្តី មនុស្សគ្រប់រូបមានសិទ្ធិស្មើៗគ្នា ។ ក្នុងការសំរេចផ្តន្ទាទោសឧក្រិដ្ឋទៅលើជនណាម្នាក់ និងក្នុងការសំរេចអំពីសិទ្ធិ និងករណីយកិច្ចរបស់ជនណាម្នាក់ ក្នុងករណីដែលមានការប្តឹងផ្តល់ សាមីខ្លួន ត្រូវមានសិទ្ធិស្មើសុំឱ្យមានការកាត់សេចក្តីឱ្យ បានសមរម្យជាសាធារណៈ ។ ការសំរេចក្តីនេះត្រូវរៀបចំ និងដឹកនាំដោយក្រុមជំរះក្តីដែលតែងតាំងឡើងតាមលក្ខណៈច្បាប់ ។

វាជាកាតព្វកិច្ចរបស់រដ្ឋហត្ថលេខី ដែលត្រូវបង្កើតប្រព័ន្ធតុលាការមួយ ដែលអាចឆ្លើយតបនឹងសិទ្ធិប្រជាពលរដ្ឋ ក្នុងការទទួលបាននូវការត្រួតពិនិត្យខាងតុលាការ ។ សិទ្ធិនេះ **ក៏រួមបញ្ចូលយ៉ាងជាក់លាក់នូវសិទ្ធិត្រួតពិនិត្យខាងតុលាការ លើការប្រតិបត្តិរបស់មន្ត្រីរដ្ឋបាល ។**

មាត្រា ២ III ICCPR:

រដ្ឋជាភាគីនិមួយៗនៃកតិកាសញ្ញាមានភារកិច្ច :
ក) ត្រូវធានាថា បើមានការរំលោភលើសិទ្ធិ ឬសេរីភាពរបស់ប្រជាជនណាម្នាក់ រដ្ឋមានភារកិច្ចរកវិធីដោះស្រាយបញ្ហានេះឱ្យបានស័ក្តិសិទ្ធិ ទោះបីការរំលោភនេះបានប្រព្រឹត្តឡើងដោយភ្នាក់ងារ ដែលបំពេញបេសកកម្មជាផ្លូវការក៏ដោយ ។
ខ) ត្រូវធានាថាជនរងគ្រោះដោយអំពើរំលោភលើសិទ្ធិ និងសេរីភាពត្រូវមានសិទ្ធិប្តឹងទាមទាររកយុត្តិធម៌ ។ ការរកយុត្តិធម៌ក្នុងករណីនេះ ត្រូវធ្វើឡើងដោយតុលាការមានសមត្ថកិច្ច ឬដោយអាជ្ញាធរនានាក្នុងផ្នែករដ្ឋបាល ឬផ្នែកច្បាប់ ឬដោយក្រសួងមានសមត្ថកិច្ចឯទៀតដែលក្រសួងយុត្តិធម៌បានចាត់តាំង ។
គ) ដើម្បីធានាយុត្តិធម៌ជូនប្រជារាស្ត្រ អាជ្ញាធរមានសមត្ថកិច្ច ត្រូវបំពេញបេសកកម្មឱ្យបានមឹងម៉ាត់ទៅតាមការចាត់តាំងរបស់ក្រសួង ។

រដ្ឋធម្មនុញ្ញនៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា (CC) ក៏ទទួលស្គាល់យ៉ាងជាក់លាក់នូវសិទ្ធិជាមូលដ្ឋាននេះ ទៅនឹងការការពារខាងតុលាការ ប្រឆាំងទៅនឹងការរំលោភសិទ្ធិគ្រប់បែបយ៉ាងដោយមិនប្រកាន់ថា សិទ្ធិនេះត្រូវបានរំលោភដោយភាគីទីបី ឬដោយរដ្ឋាភិបាលឡើយ ។

មាត្រា៣៨ VIII CC:

ជនគ្រប់រូប មានសិទ្ធិការពារខ្លួនតាមផ្លូវតុលាការ ។

មាត្រា៣៩ CC:

ប្រជាពលរដ្ឋខ្មែរ មានសិទ្ធិប្តឹងបរិហារ ប្តឹងតវ៉ា ឬប្តឹងទារសំណងជួសជុលការខូចខាតដែលបណ្តាលមកពីអំពើខុសច្បាប់របស់អង្គការរដ្ឋ របស់អង្គការសង្គម និងរបស់បុគ្គលិកនៃអង្គការទាំងនោះ ។ ការដោះស្រាយបណ្តឹងតវ៉ា និងសំណងជួសជុលការខូចខាត ជាសមត្ថកិច្ចរបស់តុលាការ ។

នៅក្នុងការធានាឱ្យមានការការពារសិទ្ធិតាមផ្លូវច្បាប់ ដោយស្ថាប័នឯករាជ្យមួយ រដ្ឋធម្មនុញ្ញនៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា ធានាឱ្យមានតុលាការ**ឯករាជ្យ**មួយ ។

មាត្រា១២៨ CC:

អំណាចតុលាការជាអំណាចឯករាជ្យ ។

អំណាចតុលាការ ធានារក្សាអនាគតិ និងការពារសិទ្ធិសេរីភាពរបស់ប្រជាពលរដ្ឋ ។

អំណាចតុលាការគ្របដណ្តប់ទៅលើរឿងក្តីទាំងអស់ រួមទាំងរឿងក្តីរដ្ឋបាលផង ។

២) ការវិភាគទៅលើរចនាសម្ព័ន្ធនៃប្រព័ន្ធតុលាការដោយសង្ខេបៈ

ប្រព័ន្ធតុលាការ គឺជាប្រព័ន្ធស្មុគស្មាញមួយ ដោយរួមមាន ទំនាក់ទំនងរវាងអំណាចរដ្ឋ ស្ថាប័ន និងតួអង្គជាច្រើន ។ ដើម្បី ធ្វើការវិភាគ និងយល់ដឹងឱ្យបានស៊ីជំរៅលើប្រព័ន្ធមួយថែមទៀតនោះ យើងគួរតែបែងចែកនូវទិដ្ឋភាពរួមជា បីផ្នែក ហើយពិនិត្យលើផ្នែកនីមួយៗដាច់ដោយឡែកពីគ្នាៈ

I) អំណាចៈ

ដោយតុលាការ ជាអំណាចមួយក្នុងចំណោមអំណាចទាំងបីរបស់រដ្ឋ យើងអាចពិនិត្យមើលដំបូងទៅលើតួនាទីរបស់តុលាការ ដែលដើរតួនៅក្នុងរចនាសម្ព័ន្ធអំណាចនេះ ហើយមើលទៅលើទំនាក់ទំនងរបស់តុលាការជាមួយនឹងអំណាចនីមួយៗ (រួមទាំងទំនាក់ទំនងជាមួយនឹងប្រព័ន្ធផ្សព្វផ្សាយដែលជួនកាលត្រូវគេហៅថា "អំណាចទីបួន" ដោយសារតែឥទ្ធិពលដ៏ខ្លាំងរបស់វា) ។

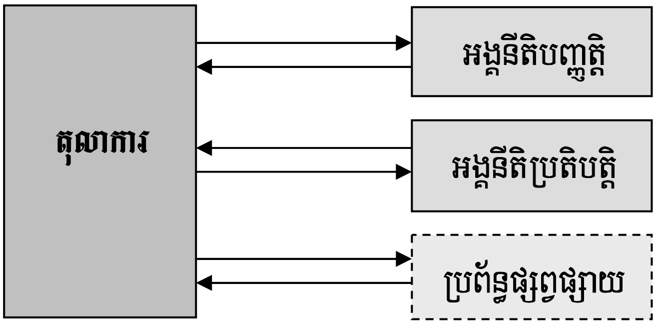

II) ស្ថាប័នៈ

នៅចំនុចទី ២ នេះ យើងមើលទៅលើមុខងាររបស់ស្ថាប័នសាធារណៈផ្សេងៗដូចខាងក្រោម ដែលជាផ្នែកនៃប្រព័ន្ធតុលាការៈ

III) តួអង្គៈ

ជាចុងក្រោយ យើងមើលទៅលើ តួនាទី សិទ្ធិ និងភារកិច្ចរបស់តួអង្គផ្សេងៗគ្នាដូចខាងក្រោមៈ

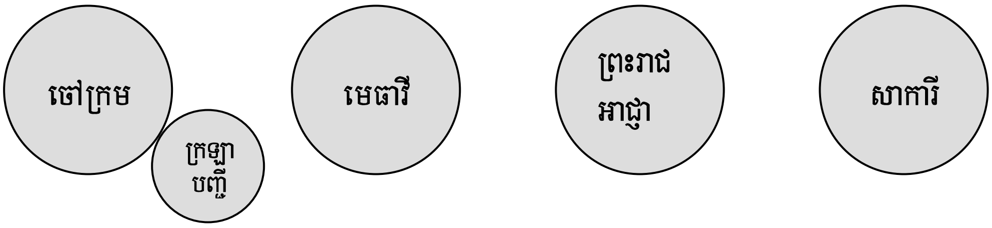

IV) ក្នុងន័យពិស្តារ:

១) ទំនាក់ទំនងនៃតុលាការទៅនិងអំណាចផ្សេងទៀត:

តួនាទីរបស់តុលាការ និងទំនាក់ទំនងរបស់ខ្លួនចំពោះអំណាចផ្សេងទៀត អាចត្រឹមតែត្រូវបានគេយល់ដឹង ប្រសិនបើ វាមានលក្ខណៈច្បាស់ថាហេតុអ្វីបានជាគេត្រូវការអំណាចទាំងនោះ ។ ចំលើយចំពោះសំនួរនេះគឺ: មនុស្សទាំងអស់មិនល្អ១០០%ទេ ហើយក៏មិនអាក្រក់១០០%ដែរ ។ អ្នកណាក៏អាចមានកំហុស ។ វាត្រូវបាន ឆ្លុះបញ្ចាំងដោយពាក្យស្លោកជាច្រើន:

> "មនុស្សត្រូវបានធ្វើឡើងដោយឈើកោង ដែលគ្មានអ្វីត្រង់ល្អគេអាចរំពឹងបាន នោះឡើយ ។"
>
> "ព្រះផ្តល់រស្មីព្រះអាទិត្យដល់មនុស្សទាំងអស់ទាំងមនុស្សត្រឹមត្រូវ និងមនុស្សមិនត្រឹមត្រូវ"
>
> "គ្មានអ្នកណាម្នាក់ល្អឥតខ្ចោះឡើយ"

ដូច្នេះ មនុស្សត្រូវការអំណាចមួយដែលបង្កើតនូវបទបញ្ជា និងច្បាប់សំរាប់គ្រប់គ្រងឥរិយាបថរបស់ខ្លួន គឺ**អំណាចនីតិបញ្ញត្តិ** អំណាចមួយដែលអនុវត្តច្បាប់ទាំងនេះ គឺ**អំណាចនីតិប្រតិបត្តិ** ហើយនិងអំណាចមួយទៀត ដែលត្រួតពិនិត្យថា តើការអនុវត្តន៍ និងប្រតិបត្តិច្បាប់នោះត្រឹមត្រូវដែរឬទេ គឺ**អំណាចតុលាការ** ។ ដោយហេតុថា "អំណាចទីបួន" គឺជា **ប្រព័ន្ធផ្សព្វផ្សាយ** ដែលនៅទីបញ្ចប់វាដើរតួជាអ្នកតាមដានដោយយកចិត្តទុកដាក់លើការ អនុវត្តន៍នៃអំណាចទាំងបី ហើយផ្តល់មតិទិតៀនកែលំអ ។

ប៉ុន្តែស្ថាប័នទាំងនេះ ត្រូវបានដំណើរការដោយមនុស្សដែលអាចធ្វើអោយមានកំហុសបាន ហើយអាច ធ្វើអ្វីលើសពីអំណាចរបស់ខ្លួនបាន ។ ដូច្នេះ **ស្ថាប័ននីមួយៗ ត្រូវការការត្រួតពិនិត្យ និងការកំណត់** ហើយ អំណាចផ្សេងៗ មិនត្រឹមតែត្រូវបានបែងចែកយ៉ាងជាក់លាក់នោះទេ តែត្រូវទទួលការត្រួតពិនិត្យ និងការធ្វើឱ្យ មានតុល្យភាពនឹងគ្នាផងដែរ ។ ករណីនេះគេហៅថាជា **"គោលការណ៍នៃការត្រួតពិនិត្យ និងតុល្យភាព"** យើងត្រូវតែប្រកាន់ខ្ជាប់នូវគោលការណ៍នេះ នៅពេលដែលធ្វើការពិនិត្យទៅលើទំនាក់ទំនង រវាងតុលាការ និង អំណាចផ្សេងទៀត ។

បទបញ្ជាជាក់លាក់មួយអំពីទំនាក់ទំនងនេះគឺថា គ្មានអំណាចណាអាចដើរតួជាអំណាចតុលាការបាន ឡើយ ។

> មាត្រា១២៩ ប្រយោគទី ២ CC:
> ... មានតែចៅក្រមទេដែលមានសិទ្ធិជំរះក្តី ។ ចៅក្រមត្រូវបំពេញភារកិច្ចនេះដោយ គោរពច្បាប់យ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់ និងឱ្យអស់ពីដួងចិត្ត និងសម្បជញ្ញៈរបស់ខ្លួន។
>
> មាត្រា១៣០ CC:
> គ្មានអង្គការណាមួយ នៃអំណាចនីតិបញ្ញត្តិ ឬនីតិប្រតិបត្តិ អាចទទួលអំណាច តុលាការអ្វីបានឡើយ។
>
> មាត្រា១៣១ CC:
> មានតែអង្គការអយ្យការទេ ដែលមានសិទ្ធិធ្វើបណ្តឹងអាជ្ញា។

គោលការណ៍នៃ
ការត្រួតពិនិត្យ និងតុល្យភាព

ម្ខាងជាប្រព័ន្ធតុលាការ មានឥទ្ធិពលលើអំណាចដទៃៗ

ម្ខាងទៀត នៅពេលជាមួយគ្នានោះ អំណាចទាំងនេះមានឥទ្ធិពលលើតុលាការៈ

តុលាការ

តុលាការ ស្នើទៅភាពនៃច្បាប់ (មាស្តីពីការរៀបចំ និងប្រឹក្សាធម្មនុញ្ញ

ក្រុមប្រឹក្សាធម្មនុញ្ញ

ឱ្យពិនិត្យធម្មនុញ្ញត្រា១៩ នៃច្បាប់ការប្រព្រឹត្តទៅនៃក្រុម និងមាត្រា១៣៦ I CC

នីតិបញ្ញត្តិ

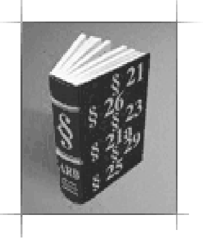

អង្គនីតិបញ្ញត្តិ ត្រួតពិនិត្យតុលាការ(មាត្រា១២៩ I, II ២ CC) ដោយចងភ្ជាប់តុលាការទៅនឹងច្បាប់ដែលអនុម័តរួច ។ អ្នកធ្វើច្បាប់បានបង្កើតផងដែរនូវច្បាប់ស្តីពី តួនាទី និងភារកិច្ចរបស់តុលាការៈ លក្ខន្តិកៈរបស់ចៅក្រម និងព្រះរាជអាជ្ញា ច្បាប់ស្តីពី ឧត្តមក្រុមប្រឹក្សាអង្គចៅក្រម ។ (មាត្រា ១៣៤ I, ១៣៥ CC)

នីតិប្រតិបត្តិ

តុលាការ ត្រួតពិនិត្យលើសកម្មភាពរបស់អង្គ នីតិប្រតិបត្តិ និងរដ្ឋបាល ។ សមាជិករដ្ឋាភិបាល អាចត្រូវបានដាក់ទោសដោយតុលាការព្រហ្មទណ្ឌ (មាត្រា ៣៩,១២៦ I CC)

អង្គនីតិប្រតិបត្តិត្រួតពិនិត្យតុលាការៈ ស្ថាប័ននេះ អនុវត្តសាលក្រម បញ្ជូនសមាជិកម្នាក់ពីក្រសួងយុត្តិធម៌ ទៅឧត្តមក្រុមប្រឹក្សានៃអង្គចៅក្រម (មាត្រា២ ចំនុចទី២ ច្បាប់ SCM) និងអាចផ្តួចផ្តើមនូវគំនិតធ្វើច្បាប់ដែល ពាក់ព័ន្ធនឹងប្រព័ន្ធតុលាការបាន (មាត្រា ៩១ CC) ។

ប្រព័ន្ធផ្សព្វផ្សាយ

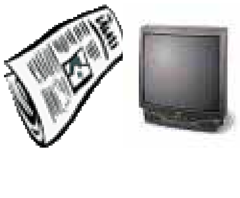

តុលាការត្រួតពិនិត្យប្រព័ន្ធផ្សព្វផ្សាយដោយការអនុវត្តន៏នូវច្បាប់សារពតិមាន នីតិរដ្ឋប្បវេណី (ឧ. បទបង្ខូចកេរ្តិ៍ឈ្មោះ) និងនីតិព្រហ្មទណ្ឌ (ឧ. បទបរិហារកេរ្តិ៍)

ប្រព័ន្ធផ្សព្វផ្សាយត្រួតពិនិត្យអំណាចតុលាការ ដោយការចូលរួមសវនាការ ហើយរាយការណ៍ពីតុលាការ និងធ្វើការទិតៀនកែលំអ លើការអនុវត្តន៏របស់តុលាការ ។ (មាត្រា៤១ I ១ CC, ១៩ ICCPR)

២) ស្ថាប័នផ្សេងៗគ្នានៃតុលាការកម្ពុជា៖

ក) តុលាការ (មាត្រា១៣៥ រួមទាំងច្បាប់ស្តីពីការចាត់តាំង និងសកម្មភាពរបស់សាលាជំរះក្តីនៃរដ្ឋកម្ពុជា [LCO] ឆ្នាំ១៩៩៣)

តុលាការថ្នាក់ទី ៣

តុលាការកំពូល (មាត្រា១៤-១៦ LCO)

ចៅក្រម ៥រូប

ពិនិត្យអង្គច្បាប់ឡើងវិញ

(ករណី មាត្រា១៤ II និង ១៦ ឃ្លាទី ២ LCO មានចៅក្រម ៩រូប ពិនិត្យ អង្គហេតុ និងអង្គច្បាប់)

ភ្ជាប់

អង្គការអយ្យការ

- ការិយាល័យអង្កេត
- ការិយាល័យព្រហ្មទណ្ឌ
- ការិយាល័យរដ្ឋប្បវេណី (ក្តីរដ្ឋប្បវេណីដែលពាក់ព័ន្ធនឹងប្រយោជន៍រដ្ឋ៖ អនីតិជន អសមត្ថជន)

តុលាការថ្នាក់ទី ២

សាលាឧទ្ធរណ៍ (មាត្រា១០-១៣ LCO)

ចៅក្រម ៣រូប

ពិនិត្យឡើងវិញទាំងអង្គហេតុ និងអង្គច្បាប់

តុលាការជាន់ខ្ពស់

សាលាដំបូង

តុលាការខេត្ត-ក្រុង (មាត្រា៦-៨ LCO)

ចៅក្រម ១រូប

ពិនិត្យទាំងអង្គហេតុ និងអង្គច្បាប់

ការិយាល័យរដ្ឋប្បវេណី	ការិយាល័យព្រហ្មទណ្ឌ

តុលាការយោធា

(មាត្រា៩ LCO)

នៅក្រោមការមើលខុសត្រូវរបស់ក្រសួងការពារជាតិ

អនាគត
តុលាការពិសេស

- តុលាការរដ្ឋបាល
- តុលាការគ្រួសារ
- តុលាការការងារ
- តុលាការពាណិជ្ជកម្ម (ច្បាប់បានពង្រាងរួចហើយដោយសារការចូល WTO)

តុលាការជាន់ទាប

ខ) ស្ថាប័នជួយត្រួតពិនិត្យដល់តុលាការ

ឧត្តមក្រុមប្រឹក្សានៃអង្គចៅក្រម

(មាត្រា១៣៤ CC រួមទាំងច្បាប់ស្តីពី SCM)

- **តែងតាំងចៅក្រម** (មាត្រា១៣៤ មាត្រា១១ III CC នៃច្បាប់ស្តីពី SCM)
- **ការដាក់ទោសផ្នែកវិន័យលើ ចៅក្រម** (មាត្រា១៣៣ ប្រយោគទី ២, ១៣៤ IV CC និងមាត្រា១២ នៃច្បាប់ស្តីពី SCM)
- **ត្រូវលើកកំពស់ឯករាជភាពនៃតុលាការ** (មាត្រា១៣២ ប្រយោគទី ២ CC)

បញ្ហា:
ឯករាជភាពគ្រប់-
គ្រាន់សំរាប់ SCM?

ក្រសួងយុត្តិធម៌

ច្បាប់ស្តីពីការបង្កើតក្រសួងយុត្តិធម៌ (ចុះថ្ងៃទី២៤ ខែមករា ឆ្នាំ១៩៩៦) និង អនុក្រឹត្យស្តីពីការរៀបចំ និងការប្រព្រឹត្តទៅនៃក្រសួងយុត្តិធម៌ (ចុះថ្ងៃទី២០ ខែមករា ឆ្នាំ២០០០)

- **ត្រួតពិនិត្យលើពន្ធនាគារ**
- **ធានាទូវភាពស្របនៃពង្រាងច្បាប់ទៅនឹងច្បាប់ជាធរមាន**
- **ថែរក្សាកំណត់ហេតុក្តីព្រហ្មទណ្ឌ**

៣. តួអង្គ:

ចៅក្រម

ពង្រាងច្បាប់ស្តីពីលក្ខន្តិកៈ ចៅក្រម និងព្រះរាជអាជ្ញា (អត្ថបទចុងក្រោយៈ ខែមីនា ឆ្នាំ២០០៣)

បញ្ហា:
ឯករាជភាព?
អព្យាក្រឹត្យ?
ចំណេះដឹងច្បាប់?

មេធាវី

លក្ខន្តិកៈមេធាវីកម្ពុជា
និង
ក្រមសីលធម៌សំរាប់មេធាវី

បញ្ហា:
ការចូលដោយសេរី
ទៅគណៈមេធាវី?
ជំនួយផ្នែកច្បាប់?

ព្រះរាជអាជ្ញា

ពង្រាងច្បាប់ស្តីពីលក្ខន្តិកៈ ចៅក្រម និងព្រះរាជអាជ្ញា (អត្ថបទចុងក្រោយៈ ខែមីនា ឆ្នាំ២០០៣)

បញ្ហា:
ឯករាជភាព?
អព្យាក្រឹត្យ?
ចំណេះដឹងច្បាប់?

សាការី

អនុក្រឹត្យលេខ ៥០៥ រៀបចំ ដោយនាយករដ្ឋមន្ត្រី ហ៊ុន សែន នៅថ្ងៃទី៤ ខែធ្នូ ឆ្នាំ២០០១

បញ្ហា:
មិនមានច្បាប់ទេ!
តើសាការីអាចជាមេ
ធាវីនៅពេលតែ១?

គ) តុលាការ:

ការមកដល់របស់អ៊ុនតាក់ (UNTAC) នៅក្នុងឆ្នាំ១៩៩២ បាននាំមកនូវការផ្លាស់ប្តូរដ៏សំខាន់នៅក្នុងប្រព័ន្ធតុលាការកម្ពុជា។ សាលាឧទ្ធរណ៍ ត្រូវបានបង្កើតឡើង ដែលជាលទ្ធផលកើតជា **ប្រព័ន្ធតុលាការបីថ្នាក់** គឺ:

- តុលាការខេត្ត-ក្រុង (តុលាការថ្នាក់ទី ១)
- សាលាឧទ្ធរណ៍ និង (តុលាការថ្នាក់ទី ២)
- តុលាការកំពូល (តុលាការថ្នាក់ទី ៣ និងជាថ្នាក់ចុងក្រោយ) ។

ពត៌មានលំអិតមានចែងនៅក្នុង **"ច្បាប់ស្តីពីការចាត់តាំង និងសកម្មភាពរបស់សាលាជំរះក្តី"** ចុះថ្ងៃទី ២៥ ខែមករា ឆ្នាំ ១៩៩៣ ។

I) សាលាដំបូង:

សាលាដំបូង គឺជាតុលាការជាន់ទាបបំផុត ដែលរួមមាន តុលាការខេត្ត ក្រុង និងតុលាការយោធា ។ **យុត្តាធិការ** របស់តុលាការនីមួយៗ **គ្របដណ្តប់លើតំបន់ភូមិសាស្ត្រជាក់លាក់ណាមួយ** ដែលតុលាការស្ថិតនៅ ។ លើកលែងតែតុលាការយោធាមួយប៉ុណ្ណោះ ដែលមានយុត្តាធិការគ្របដណ្តប់លើទឹកដីនៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជាទាំងមូល ។

<u>ការអធិប្បាយ:</u>

គុណសម្បត្តិនៃយុត្តាធិការភូមិសាស្ត្រគឺថា តុលាការស្គាល់ពី តំបន់ បញ្ហា និងប្រជាជននៃតំបន់នេះច្បាស់លាស់ ។ ដូច្នេះ ពួកគេអាចធ្វើការវាយតម្លៃលើអង្គហេតុនានាប្រកបដោយភាពយុត្តិធម៌ និងភាពសមស្របច្រើន ។

ផ្ទុយទៅវិញ នៅក្នុងប្រព័ន្ធតុលាការមួយដែលមានចៅក្រមពុករលួយ ការមានតុលាការមួយដែលមានយុត្តាធិការភូមិសាស្ត្រដែលត្រូវបានកំណត់ច្បាស់លាស់ ក៏អាចជាគុណវិបត្តិផងដែរ ដូចជា ប្រជាជនមូលដ្ឋាន (ក្នុងស្រុក) ស្គាល់ចៅក្រមច្បាស់ ហើយអ្នកដែលមានបំណងសូកប៉ាន់ (ផ្តល់ប្រាក់សំណូក) ចៅក្រមទាំងនោះក៏អាចទំនាក់- ទំនងពួកគេបានដែរ ។ ដើម្បីចៀសវាងនូវគុណវិបត្តិបែបនេះ យើងត្រូវប្រើយុទ្ធសាស្ត្រពីរគឺ:

- **ការផ្លាស់ប្តូរចៅក្រម** ឱ្យបានទៀងទាត់ ពីតុលាការមួយទៅតុលាការមួយទៀត និងដោយមានការយល់ព្រមជាមុនពីពួកគេ នៅពេលតែងតាំង ជួយកាត់បន្ថយឱកាសប្រព្រឹត្តិអំពើពុករលួយបាន ។
- គេត្រូវបង្កើត**ប្រព័ន្ធចៅក្រមមណ្ឌលមួយ** ដែលមានន័យថា ចៅក្រមត្រូវធ្វើដំណើរពីថ្នាក់កណ្តាលទៅកាន់ថ្នាក់ស្រុកនានាឱ្យបានជាប្រចាំ ដើម្បីរៀបចំសវនាការនៅទីនោះ ។ ដូច្នេះ ពុំមានភាគីណាម្នាក់មានឱកាសដើម្បីទាក់ទងពួកគេជាមុន ដើម្បីដោះស្រាយបញ្ហាកាត់ក្តីឡើយ ។

នៅក្នុងតុលាការទទួលពាក្យបណ្តឹងលើកទី១ មានតែ**ចៅក្រមតែម្នាក់** ប៉ុណ្ណោះដែលជាអ្នកវិនិច្ឆ័យក្តី និងគ្រប់គ្រងពាក្យបណ្តឹង ។

<u>ការអធិប្បាយ:</u>

ការពិតដែលមនុស្សម្នាក់អាចសម្រេចរឿងក្តីមួយតែម្នាក់ឯង បង្កឱ្យមានឱកាសពុករលួយច្រើន ពីព្រោះគ្មានអ្នកផ្សេងទៀតចូលរួមក្នុងការធ្វើសេចក្តីសម្រេចចិត្ត និងអាចគ្រប់គ្រងវាបាន ។ លើសពីនេះទៀត ការទំនាក់-

ទំនង និងការផ្តល់សំណូកដល់មនុស្សម្នាក់មានការងាយស្រួល និងអស់លុយតិចជាងការទាក់ទង និងសូកលុយទៅលើមនុស្សច្រើននាក់ ។ អាស្រ័យហេតុនេះ ប្រព័ន្ធតុលាការជាច្រើននៅក្នុងពិភពលោក បានបង្កើតគណៈកម្មការតុលាការដែលមានចៅក្រមចំនួន បីនាក់ ឬច្រើនជាងនេះ ។ ប្រព័ន្ធតុលាការមួយចំនួនទៀតបញ្ចូលឱ្យមានការចូលរួមពីសំណាក់ប្រជាជនសាមញ្ញ ដែលត្រូវបានជ្រើសតាំងចេញពីសាធារណជនឱ្យមកអង្គុយធ្វើការ និងធ្វើសេចក្តីសម្រេចជាមួយចៅក្រមអាជីព ។ (ឧទាហរណ៍: ប្រព័ន្ធបែបនេះ ត្រូវបានចាប់ផ្តើមក្រោយសម័យបដិវត្តន៍នៅប្រទេសបារាំង ពីព្រោះ ប្រជាជននៅទីនោះ អស់ជំនឿលើចៅក្រមដែលពួកគេសង្ស័យថាចៅក្រមទាំងនេះនៅតែគាំទ្រវណ្ណៈមូលធន និងអធិរាជដែលគេបោះបង់ចោល ។)

ចៅក្រមត្រូវតែប្រមូល**អង្គហេតុ** និងភស្តុតាងនានា រួចហើយយកច្បាប់មកប្រើចំពោះអង្គហេតុទាំងនោះ ដំណើររឿងទាំងមូលត្រូវតែគោរពតាមគោលការណ៍នៃ**ការកាត់ក្តីដ៏ត្រឹមត្រូវ**[១] ។

១) តុលាការខេត្ត-ក្រុង:

តុលាការនេះ គឺជាតុលាការកាត់ក្តីថ្នាក់ទាបបំផុត ។ ជាគោលការណ៍ តុលាការក្រុង ឬតុលាការខេត្តមានពីរផ្នែកគឺ ផ្នែករដ្ឋប្បវេណី និងផ្នែកព្រហ្មទណ្ឌ ។ ប៉ុន្តែនៅក្នុងការអនុវត្តន៍ ដោយសារចំនួនចៅក្រមនៅមានកំរិតនៅឡើយនោះ គេពុំទាន់ឃើញមានការបែងចែកច្បាស់លាស់រវាងផ្នែកទាំងពីរនេះនៅឡើយទេ។ ចៅក្រមអាចដោះស្រាយទាំងករណីរដ្ឋប្បវេណី និងករណីព្រហ្មទណ្ឌ ។ ចៅក្រម តែងតែសម្រេចលើករណីទាំងអស់ក្នុងនាមជាចៅក្រមតែមួយ[២] ។

២) តុលាការយោធា:

តុលាការយោធា មានទីតាំងនៅក្នុងរាជធានីភ្នំពេញ ។ តុលាការនេះ គឺជាតុលាការដំបូងដែលមានយុត្តាធិការផ្តាច់មុខលើករណីទាំងឡាយ ដែលប្រព្រឹត្តឡើងដោយកងយោធា ដែលពាក់ព័ន្ធនឹង

- **បទល្មើសយោធា** (ការរំលោភករណីយកិច្ចយោធា ការប្រព្រឹត្តិខុសវិន័យយោធា ។ល។) ឬ
- **បទល្មើសណាមួយដែលប៉ះពាល់ដល់ទ្រព្យសម្បត្តិកងទ័ព** ។

បទល្មើសធម្មតាផ្សេងៗទៀត (ដូចជា មនុស្សឃាត អំពើប្លន់ ។ល។) ដែលបង្កឡើងដោយកងយោធា គឺត្រូវនៅក្រោមយុត្តាធិការរបស់តុលាការខេត្ត-ក្រុង ។ តុលាការយោធា ត្រូវស្ថិតនៅក្រោមការត្រួតពិនិត្យរបស់ក្រសួងការពារជាតិ ខាងផ្នែករដ្ឋបាល ហិរញ្ញវត្ថុ និងផ្នែកបរិក្ខា ។

<u>ការអធិប្បាយ:</u>

ដោយក្រសួងការពារជាតិជារឿយៗដើរតួជាភាគីមួយដែលពាក់ព័ន្ធនឹងទំនាស់ បញ្ហានេះ**បានលើកជាសំនួរថា តើគេអាចចាត់ទុកថា តុលាការមួយដែលពឹងផ្អែកលើក្រសួងនេះពិតជាមានឯករាជភាព** ដែរឬយ៉ាងណា?

---

[១] ពង្រាងច្បាប់ស្តីពីនីតិវិធីព្រហ្មទណ្ឌ ត្រូវបានសរសេរឡើងដោយមានជំនួយពីប្រទេសបារាំង ហើយការធ្វើពង្រាងច្បាប់ស្តីពីនីតិវិធីរដ្ឋប្បវេណី ធ្វើឡើងដោយមានជំនួយមកពីប្រទេសជប៉ុន ។ ក្រមនីតិវិធីទាំងពីរនេះ ត្រូវផ្តល់ការណែនាំដល់ចៅក្រមអំពីរបៀបរៀបចំការកាត់ក្តីប្រកបដោយភាពត្រឹមត្រូវ ។ **វិន័យសំរាប់ដំណើរការ ច្បាស់លាស់ធ្វើឱ្យ**ចៅក្រម**ពិបាកធ្វើសេចក្តីសម្រេចដោយអត្តនោម័ត**បាន ។

[២] នៅក្នុងឆ្នាំ២០០២ ចៅក្រមកម្ពុជាប្រមាណ ១៩០នាក់ បានដោះស្រាយករណីព្រហ្មទណ្ឌចំនួន ៩៣០៣ ករណី និងករណីរដ្ឋប្បវេណីចំនួន ២៦១៩៩ ករណី ។

ការព្រួយបារម្ភមួយទៀតនោះគឺថា តុលាការយោធា ត្រូវគោរពយ៉ាងតឹងរឹងចំពោះព្រំដែនយុត្តាធិការរបស់ខ្លួន ។ តុលាការយោធា **ពុំត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យពង្រីកយុត្តាធិការរបស់ខ្លួនទៅលើជនស៊ីវិលឡើយ** ដូចតុលាការនេះ ធ្លាប់បានធ្វើកន្លងមកនៅក្នុងប្រទេសកម្ពុជា ទោះបីជាជនស៊ីវិលណាម្នាក់ បានបង្កការខូចខាតដល់កងទ័ព ក៏ដោយ ។

៣) អនាគតតុលាការពិសេស: តុលាការរដ្ឋបាល តុលាការគ្រួសារ តុលាការការងារ និងតុលាការពាណិជ្ជកម្ម:

វិស័យច្បាប់មួយចំនួនមានភាពសាំញ៉ាំណាស់ ហើយថែមទាំងទាមទារនូវ**វិធាននីតិវិធីពិសេស** ដើម្បីដោះស្រាយបញ្ហាទាំងនេះឱ្យបានត្រឹមត្រូវទៀតផង ។ ឧទាហរណ៍ វិស័យទាំងនេះរួមមាន តុលាការរដ្ឋបាល តុលាការគ្រួសារ តុលាការការងារ និងតុលាការពាណិជ្ជកម្ម ។ ដើម្បីអនុវត្តច្បាប់ទាំងនេះឱ្យបានត្រឹមត្រូវ ទាមទារឱ្យមាន**ចំណេះដឹង និងការបណ្តុះបណ្តាលពិសេស** ។ ដូច្នេះ ដើម្បីដោះស្រាយបញ្ហាច្បាប់ទាំងនេះ ឱ្យបានត្រឹមត្រូវតាមធម្មតាវាមិនគ្រប់គ្រាន់ឡើយ ដោយគ្រាន់តែមានចំណេះដឹងអំពីក្រមរដ្ឋប្បវេណី ក្រមព្រហ្មទណ្ឌ និងក្រមនីតិវិធីរដ្ឋប្បវេណី និងក្រមនីតិវិធីព្រហ្មទណ្ឌ ដែលពាក់ព័ន្ធតែប៉ុណ្ណោះនោះ ។ អាស្រ័យហេតុនេះ យើងមានបំណងចង់ឱ្យចៅក្រម**ជំនាញ ដែលមានចំណេះដឹងជ្រៅជ្រះ** ដោះស្រាយរឿងក្តី និងទំនាស់ដែលពាក់ព័ន្ធ ។ ដោយមានបំណងដោះស្រាយបញ្ហាទាំងនេះ ប្រទេសជាច្រើនបានបង្កើតតុលាការជំនាញជាច្រើន ដើម្បីដោះស្រាយរឿងក្តីពិសេសទាំងនេះ ។

ការអធិប្បាយ:

- ដោយមាត្រា១២៨ III CC និងមាត្រា២ III (ក) ICCPR បានចែងថា ការត្រួតពិនិត្យផ្នែកតុលាការទៅលើសកម្មភាពរដ្ឋបាល ត្រូវតែធានាឱ្យបាន នោះប្រទេសកម្ពុជាស្ថិតក្នុងដំណាក់កាលដែលត្រូវការ **តុលាការរដ្ឋបាល**មួយជាចាំបាច់ ។ ប្រជាពលរដ្ឋ ត្រូវមានលទ្ធភាពដាក់ពាក្យបណ្តឹងទៅតុលាការបែបនេះ ដោយប្តឹងតវ៉ាអំពីរាល់សកម្មភាពរដ្ឋបាលទាំងអស់ (ដូចជា ការហាមឃាត់មិនឱ្យធ្វើបាតុកម្មអហិង្សា បំរាមលើលិខិតអនុញ្ញាតសាងសង់ ថ្លៃឈ្នួលរដ្ឋបាលហួសហេតុ សេចក្តីសម្រេចរបស់គណៈកម្មការសុរិយោដី[៣] ទៅលើវិវាទដីធ្លី សកម្មភាពក្រុមប្រឹក្សាឃុំ-សង្កាត់ វិញ្ញាបនបត្រសាលារដ្ឋ ជាដើម) ។ ការត្រួតពិនិត្យដោយឯករាជ្យទៅលើសកម្មភាពទាំងនេះ នឹងរួមចំណែកយ៉ាងខ្លាំងចំពោះការប្រយុទ្ធប្រឆាំងអំពើពុករលួយ ។
- ការបង្កើត**តុលាការគ្រួសារ** ដោយរួមបញ្ចូលទាំងវិធាននីតិវិធីពិសេសមួយសម្រាប់ទំនាស់ច្បាប់គ្រួសារ មិនទាន់មាននៅក្នុងបញ្ហានយោបាយនៅឡើយ ។ ក៏ប៉ុន្តែ ផ្នែកជំនាញនៃតុលាការមួយបែបនេះ ហាក់ដូចជាគួរតែបង្កើតឡើងឱ្យបាន ពីព្រោះស្ត្រី កុមារ និងជនរងគ្រោះដោយសារអំពើហិង្សាក្នុងគ្រួសារ គឺជាកូនក្តីដែលមានភាពទន់ខ្សោយនៃប្រព័ន្ធតុលាការ ។ ពួកគេទាំងនេះ មិនត្រឹមតែត្រូវការការការពារពិសេសប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំង ត្រូវការនូវដំណោះស្រាយពិសេសផងដែរ (ដូចជា បញ្ជាតុលាការក្នុងការបណ្តេញប្តីដ៏ឃោរឃៅចេញពីផ្ទះឱ្យបានឆាប់រហ័ស) និងចៅក្រមដែលបានទទួលការបណ្តុះបណ្តាលជាពិសេស ដើម្បីស្វែងយល់ពីស្ថានភាពរបស់ពួកគេ និងស្តាប់ពួកគេ ដោយយកចិត្តទុកដាក់ទៀតផង ។

[៣] ច្បាប់ភូមិបាលថ្មី មានចែងរួចជាស្រេចហើយ អំពីនីតិវិធីដែលស្ទើរតែដូចតុលាការ នៅចំពោះមុខគណៈកម្មការសុរិយោដីដែលជាផ្នែកមួយនៃក្រសួងគ្រប់គ្រងដែនដី) ។

- **តុលាការការងារ** មានការចាំបាច់ក្នុងការដោះស្រាយវិវាទការងាររួម ដែលជួនកាលមានការពិបាកដោះស្រាយបំផុតដែលអាចឈានទៅដល់ការធ្វើកូដកម្ម និងការបញ្ឈប់ការងារខុសច្បាប់ ប្រសិនបើ គេពុំបានដោះស្រាយឱ្យបានត្រឹមត្រូវទេនោះ ។ បច្ចុប្បន្ននេះ **ក្រុមប្រឹក្សាអាជ្ញាកណ្តាលទទួលបន្ទុកវិវាទការងាររួម** បានបំពេញគម្លាតនេះរហូតទាល់តែតុលាការការងារជំនាញដែលប្រព្រឹត្តិទៅបានល្អ ត្រូវបានបង្កើតឡើង[៤] ។
- **តុលាការពាណិជ្ជកម្ម** មិនទាន់ត្រូវបានបង្កើតឡើងនៅឡើយទេ ។ ប៉ុន្តែយោងតាមកាតព្វកិច្ចនៃកិច្ចសន្យាដែលប្រទេសកម្ពុជា ត្រូវបំពេញក្នុងការចូលជាសមាជិកអង្គការពាណិជ្ជកម្មពិភពលោក ប្រទេសកម្ពុជា ចាំបាច់ត្រូវតែបង្កើតតុលាការបែបនេះ ។ តុលាការពាណិជ្ជកម្ម ដោះស្រាយបញ្ហាពាណិជ្ជកម្មតែម្យ៉ាងប៉ុណ្ណោះ ។ តុលាការនេះ ប្រហែលជាអាចនឹងត្រូវបង្កើតឡើងនៅក្នុងរាជធានីភ្នំពេញ ។ យុត្តាធិការភូមិសាស្ត្ររបស់តុលាការនេះ នឹងគ្របដណ្តប់លើប្រទេសកម្ពុជាទាំងមូល ។ **ពង្រាងច្បាប់**ស្តីពីការបង្កើត និងការប្រព្រឹត្តទៅរបស់តុលាការពាណិជ្ជកម្ម **មានរួចជាស្រេចហើយ**[៥] ។

II) <u>តុលាការថ្នាក់ទី ២: សាលាឧទ្ធរណ៍</u>

យុត្តាធិការនៃសាលាឧទ្ធរណ៍ **គ្របដណ្តប់លើដែនដីទាំងមូលនៃប្រទេសកម្ពុជា** ។ តុលាការនេះ មានទីតាំងនៅរាជធានីភ្នំពេញ តុលាការនេះ ជំនុំជំរះរាល់ករណីទាំងអស់ដែលត្រូវបានប្តឹងឧទ្ធរណ៍មកពីសាលាដំបូង គឺតុលាការក្រុង-ខេត្ត និងតុលាការយោធា ។ សាលាឧទ្ធរណ៍ **ពិនិត្យទាំង អង្គច្បាប់ និងអង្គហេតុផង** ។ ដូច្នេះប្រសិនបើ ភាគីណាមួយ មិនពេញចិត្តចំពោះសាលក្រម ឬសេចក្តីសម្រេច របស់សាលាដំបូង ភាគីនោះមានសិទ្ធិដាក់ពាក្យបណ្តឹងឧទ្ធរណ៍ទៅសាលាឧទ្ធរណ៍តាមរយៈការិយាល័យក្រឡាបញ្ជីនៃតុលាការនេះ ដែលកាត់សេចក្តីលើសាលក្រម ឬសេចក្តីសម្រេចនោះ ។ នៅពេលនោះ សាលាឧទ្ធរណ៍ នឹងធ្វើ**ការវិនិច្ឆ័យទោសថ្មីមួយ** ដែលអាច**គោរពតាម កែប្រែ ឬទុកជាមោឃភាព** លើសាលក្រម ឬ សេចក្តីសម្រេចរបស់តុលាការជាន់ទាប ។ សាលាឧទ្ធរណ៍ប្រើនីតិវិធីកាត់ក្តី ស្រដៀងទៅនឹងនីតិវិធីរបស់តុលាការជាន់ទាបដែរ ។ អ្វីដែលខុសគ្នានោះគឺករណីនោះ ត្រូវបានជំនុំជំរះដោយចៅក្រមចំនួន **បីនាក់** ដែលហៅថា "ក្រុមប្រឹក្សាវិនិច្ឆ័យទោស" ហើយគេអាចធ្វើការស៊ើបអង្កេតបន្ថែម ដើម្បីរកដំណោះស្រាយចំពោះគម្លាតកត្តានានាដែលតុលាការថ្នាក់ទាបបានបន្សល់ទុក ។ ការប្តឹងឧទ្ធរណ៍ប្រឆាំងនឹងសាលក្រមរបស់តុលាការថ្នាក់ទាប មិនកំណត់លក្ខខណ្ឌទេ ។ ពុំមានច្បាប់ណាមួយចែងអំពីមូលបទដែលគេត្រូវការដើម្បីប្តឹងឧទ្ធរណ៍ ឬដាក់ពិន័យ ចំពោះការប្តឹងឧទ្ធរណ៍មិនសមហេតុផលឡើយ ។ ដូច្នេះ ពុំមានយន្តការណាមួយ ដែលត្រូវកាត់បន្ថយលំហូរនៃបណ្តឹងឧទ្ធរណ៍ដែលគ្មានមូលបទ ឬដែលមិនសមហេតុផល ចូលមកក្នុងសាលាឧទ្ធរណ៍ឡើយ ។

<u>ការអធិប្បាយ:</u>

ការឱ្យតុលាការថ្នាក់ទី២ ពិនិត្យមើលសេចក្តីសម្រេចរបស់សាលាដំបូង យ៉ាងហោចណាស់ ក៏ជួយប្រយុទ្ធនឹងអំពើពុករលួយក្នុងចំណោមចៅក្រមដែរ ។ ដើម្បីធ្វើឱ្យតុលាការថ្នាក់ទី២ អាចពិនិត្យមើលលើនីតិវិធី និង

[៤] សម្រាប់ពត៌មានលំអិតស្តីពីតួនាទី ការប្រព្រឹត្តិទៅ និងលក្ខន្តិកៈនៃក្រុមប្រឹក្សាអាជ្ញាកណ្តាល ព្រមទាំងសេចក្តីសម្រេចដែលក្រុមប្រឹក្សានេះ បានទទួលរួចហើយនោះ សូមមើលគេហទំព័រ: www.arbitrationcouncil.org

[៥] ពង្រាងធ្វើនៅខែសីហា ឆ្នាំ២០០៣ និងមានជូនអាននៅបណ្ណាល័យ ឱមរាជ្ជសាឪ នៃវិទ្យាស្ថានខ្មែរដើម្បីលទ្ធិប្រជាធិបតេយ្យ ។

សេចក្តីសម្រេចរបស់តុលាការថ្នាក់ទាប **វាមានសារៈសំខាន់ណាស់ដែលតុលាការថ្នាក់ទាប ត្រូវរក្សាឯកសារអំពីជំហានីមួយៗនៃនីតិវិធីរបស់ពួកគេឱ្យបានសមស្របនៅក្នុងបញ្ជីបានយ៉ាងល្អ** ។ លើសពីនេះទៀត វាមានសារៈ-សំខាន់ដែលតុលាការទាំងនេះ ត្រូវពន្យល់ហេតុផលជាលាយល័ក្ខណ៍អក្សរចំពោះសេចក្តីសម្រេចរបស់ពួកគេ ។ បើមិនដូច្នោះទេ គេមិនអាចគ្រប់គ្រង សេចក្តីសម្រេចរបស់ខ្លួន និងមិនអាចពិនិត្យមើលថា តើសេចក្តីសម្រេចនេះស្ថិតក្រោមឥទ្ធិពលច្បាប់ និងអង្គហេតុ តែម្យ៉ាងឬក៏អត់? ការពិតដែលថា សាលាឧទ្ធរណ៍ត្រូវមានចៅក្រមចំនួនបីរូប នោះបង្កើតបាននូវឧបសគ្គមួយបន្ថែមទៀត **ចំពោះការប៉ុនប៉ងដើម្បីផ្តល់ប្រាក់សំណូកដល់តុលាការនេះ** ព្រោះថា វាជាការពិបាក និងត្រូវចំណាយប្រាក់ច្រើនដើម្បីផ្តល់សំណូកដល់ចៅក្រមទាំង បីនាក់ ហើយយ៉ាងហោចណាស់ យើងមានឱកាសច្រើនដែលថា ចៅក្រមម្នាក់ក្នុងចំណោមទាំងបីនាក់នេះអាចមានភាពស្មោះត្រង់ ។

III) តុលាការថ្នាក់ទី៣ៈ តុលាការកំពូល

តុលាការកំពូលមានទីតាំងនៅក្នុងរាជធានីភ្នំពេញ ។ តុលាការនេះគឺជាសាលាឧទ្ធរណ៍ខ្ពស់ជាងគេបំផុតនៅក្នុងប្រទេស ហើយយុត្តាធិការរបស់តុលាការនេះគ្របដណ្តប់លើដែនដីនៃប្រទេសកម្ពុជាទាំងមូល ។

ចាប់តាំងពី ឆ្នាំ១៩៩៤ តុលាការកំពូលដែលមាន**ក្រុមចៅក្រមចំនួន ៥នាក់** បានវិនិច្ឆ័យទោសនូវ**បញ្ហាច្បាប់** លើករណីទាំងអស់ ដែលសាលាឧទ្ធរណ៍បានបញ្ជូនទៅ ។

នៅពេលបានទទួលបណ្តឹងសារទុក្ខលើកទី ២ ពីសាលាឧទ្ធរណ៍ ដែលតុលាការនោះមិនគោរពតាមសាលក្រមរបស់តុលាការកំពូល នោះ**ក្រុមចៅក្រមចំនួន ៩នាក់** ត្រូវវិនិច្ឆ័យទោសទាំងលើ**អង្គច្បាប់ និងអង្គហេតុផង** ។

បច្ចុប្បន្ន តុលាការកំពូលត្រូវបានដឹកនាំដោយប្រធានមួយរូប ហើយមានពីរផ្នែកគឺៈ ផ្នែករដ្ឋប្បវេណី និងសង្គម និងផ្នែកព្រហ្មទណ្ឌ ។ ផ្នែករដ្ឋប្បវេណី និងសង្គម ដោះស្រាយទំនាស់រដ្ឋប្បវេណី បញ្ហាអាពាហ៍ពិពាហ៍ គ្រួសារ និងបញ្ហារដ្ឋបាល ព្រមទាំងទំនាស់ការងារ និងពាណិជ្ជកម្ម ។ ផ្នែកព្រហ្មទណ្ឌ ដោះស្រាយតែបញ្ហាព្រហ្មទណ្ឌប៉ុណ្ណោះ ។

តុលាការកំពូល **ពុំមាន**អំណាចដើម្បីពិនិត្យលើច្បាប់នីតិបញ្ញត្តិ បទបញ្ជានីតិប្រតិបត្តិ ឬអំណាចដើម្បីធ្វើច្បាប់ផ្ទាល់ខ្លួនឡើយ ។ តុលាការនេះមានសិទ្ធិត្រឹមតែអនុវត្តច្បាប់ដែលផ្នែកនីតិបញ្ញត្តិបានតាក់តែងឡើងតែប៉ុណ្ណោះ ។ តុលាការកំពូលកំពុងបោះពុម្ពផ្សាយនូវទស្សនាវដ្តីប្រចាំត្រីមាសឈ្មោះ "ព្រឹត្តិប័ត្រសាលក្រមរបស់តុលាការកំពូល" ដែលមានបំណងដើម្បីប្រើប្រាស់ ជាគំរូសាលដីកាដែលតុលាការថ្នាក់ក្រោមត្រូវយកទៅអនុវត្តតាម ។ ប៉ុន្តែវាមិនទាន់ច្បាស់ថា តើសាលក្រមរបស់តុលាការមុនៗ អាចមានភ្ជាប់ទៅលើករណីស្រដៀងគ្នានៅពេលក្រោយមែន ដែរ ឬក៏អត់?

ឃ) <u>អគ្គព្រះរាជអាជ្ញារមតុលាការកំពូលៈ</u>

អគ្គព្រះរាជអាជ្ញា គឺនៅអមតុលាការកំពូល ។ យោងតាមមាត្រា១៣១ នៃរដ្ឋធម្មនុញ្ញកម្ពុជា ចែងថា មានតែព្រះរាជាអាជ្ញាប៉ុណ្ណោះ ដែលមានសិទ្ធិដាក់ពាក្យបណ្តឹងអាជ្ញានៅតុលាការផ្សេងៗបាន ។

ស្ថាប័នអគ្គព្រះរាជអាជ្ញា រួមមាន បីផ្នែក ជាចម្បងគឺ:

ការិយាល័យស៊ើបអង្កេត	**ការិយាល័យព្រហ្មទណ្ឌ**	**ការិយាល័យរដ្ឋប្បវេណី**
ជួយនៅក្នុង • ការធានានូវនីត្យានុកូលភាពនៃការស៊ើបអង្កេត • ពិនិត្យមើលឯកសារនៃស្ថាប័ន ឬ អង្គភាពស៊ើបអង្កេត ពាក់ព័ន្ធនឹងបទល្មើស និងការរំលោភច្បាប់. ហើយធ្វើការស៊ើបអង្កេតដោយផ្ទាល់ នៅពេលដែលចាំបាច់ ឬត្រូវធ្វើការស៊ើបអង្កេតបន្ថែម ។	ជួយ និងទទួលខុសត្រូវ ចំពោះអគ្គ-ព្រះរាជអាជ្ញា នៅក្នុងការប្រើសិទ្ធិជាព្រះរាជអាជ្ញានៅក្នុងនីតិវិធីព្រហ្មទណ្ឌ ដូចជា • ការពិនិត្យការចោទប្រកាន់នានា • ការធ្វើសេចក្តីសន្និដ្ឋាន • ការសួរចម្លើយ • ការដើរតួជាភាគីសំខាន់ • ការធ្វើការចោទប្រកាន់ ឬការដកការចោទប្រកាន់ ។ល។	ជួយ និងទទួលខុសត្រូវ ចំពោះអគ្គ-ព្រះរាជអាជ្ញាក្នុងរឿងក្តីរដ្ឋប្បវេណីទាំងឡាយដែលប៉ះពាល់ដល់ផលប្រយោជន៍ជាតិ អនីតិជន ឬអស-មត្ថជន ។ ការិយាល័យនេះ ទទួលខុសត្រូវចំពោះការប្រមូលពតិមាន និង ភស្តុ-តាងសម្រាប់អគ្គព្រះរាជអាជ្ញា ដើម្បីធ្វើសេចក្តីសន្និដ្ឋាននៅពេលកាត់ទោស ។

<u>បញ្ហា:</u>

នៅក្នុងករណីដែល បទល្មើសព្រហ្មទណ្ឌត្រូវបានប្រព្រឹត្តដោយ**មន្ត្រីរាជការម្នាក់** ព្រះរាជអាជ្ញា អាចធ្វើការចោទប្រកាន់បានទាល់តែមានការយល់ព្រមពីគណៈរដ្ឋមន្ត្រី ឬក្រសួងពាក់ព័ន្ធ ដែលមន្ត្រីនោះធ្វើការ ។ ព្រះរាជអាជ្ញា ត្រូវស្នើសុំការយល់ព្រមនោះតាមរយៈក្រសួងយុត្តិធម៌ (មាត្រា៥១ នៃច្បាប់ស្តីពីលក្ខន្តិកៈមន្ត្រីរាជការ) ។

នីតិវិធីនេះ ផ្តល់អំណាចឱ្យ**អង្គនីតិប្រតិបត្តិជាអ្នកសម្រេចចុងក្រោយថា ត្រូវធ្វើការចោទប្រកាន់ឬអត់**ទេវិញ ។ ឥទ្ធិពលនៃផ្នែកនីតិប្រតិបត្តិនេះ អាចរំលោភលើគោលការណ៍សមភាពចំពោះមុខច្បាប់ (មាត្រា៣១ II CC) ព្រមទាំងគោលការណ៍នៃការបែងចែកអំណាច (មាត្រា៥១ IV CC) ។

យោងតាមមាត្រា១៣៤ III និង IV CC ចែងថា ឧត្តមក្រុមប្រឹក្សានៃអង្គចៅក្រម ទទួលខុសត្រូវចំពោះការតែងតាំងព្រះរាជអាជ្ញា និងការដាក់ទោសផ្នែកវិន័យដល់ពួកគេក្នុងករណីដែលពួកគេប្រព្រឹត្តិខុសឆ្គង ។

ខ) <u>ស្ថាប័នដែលពិនិត្យតាមដាន និងជួយដល់តុលាការ:</u>

I) ក្រសួងយុត្តិធម៌:

ក្រសួងយុត្តិធម៌ មានភារកិច្ចចម្បង៧ដូចខាងក្រោម (សូមមើល មាត្រា៣ នៃអនុក្រិត្យស្តីពីការរៀបចំ និងការប្រព្រឹត្តិទៅនៃក្រសួងយុត្តិធម៌ ចុះថ្ងៃទី ៧ ខែមេសា ឆ្នាំ ២០០០):

- ធានាប្រតិបត្តិការដ៏រលូនរបស់តុលាការក្នុងបញ្ហារដ្ឋប្បវេណី ព្រហ្មទណ្ឌ រដ្ឋបាល និងពាណិជ្ជកម្ម
- ពិនិត្យតាមដានការអនុវត្តន៍សាលក្រមតាមរយៈការធ្វើអធិការកិច្ចនៅតាមពន្ធនាគារ
- ធានាភាពរលូន និងភាពស៊ីសង្វាក់គ្នានៅក្នុងការធ្វើពង្រាងច្បាប់រដ្ឋប្បវេណី ច្បាប់ព្រហ្មទណ្ឌ ច្បាប់រដ្ឋបាល ច្បាប់ការងារ ច្បាប់ពាណិជ្ជកម្ម និងការអនុវត្តន៍ច្បាប់ទាំងនេះ និង
- រក្សាឯកសារព្រហ្មទណ្ឌ និងចេញផ្សាយសេចក្តីដកស្រង់នៃឯកសារទាំងនេះ

ការអធិប្បាយ:

ក្រសួងយុត្តិធម៌ **ពុំមានសមត្ថកិច្ចដើម្បីចេញសារាចរ ដែលផ្ដល់ការណែនាំដល់ចៅក្រមអំពីរបៀបសម្រេចលើរឿងក្តី ជាទូទៅ ឬជាក់លាក់ទេ** ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត នៅក្នុងអនុក្រិត្យដែលបានពោលមកខាងលើនេះ ពុំមានមាត្រាណាមួយ ដែលផ្ដល់ឱ្យក្រសួងនូវសិទ្ធិក្នុងការណែនាំ **ផ្ដល់ឱវាទ ឬចំលើយ ចំពោះសំនួរ របស់ចៅក្រមទាក់ទងនឹងរបៀបសម្រេចលើករណីណាមួយ ឬរបៀបបកស្រាយច្បាប់ណាមួយឡើយ** ។ ការអនុវត្តន៍ពីមុនដែលមានឥទ្ធិពលលើចៅក្រមតាមមធ្យោបាយបែបនោះ ពុំស្របច្បាប់ទៀតឡើយ បើគិតទៅតាមក្របខ័ណ្ឌនៃបទបញ្ញត្តិជាធរមាននោះ ។

II) ឧត្តមក្រុមប្រឹក្សានៃអង្គចៅក្រម:

មាត្រា១៣២ ដល់ ១៣៤ CC បានចែងថា ឧត្តមក្រុមប្រឹក្សានៃអង្គចៅក្រម (SCM) ត្រូវជួយដល់ព្រះមហាក្សត្រ ក្នុងការធានានូវភាពឯករាជ្យរបស់តុលាការ ។ ស្ថាប័ននេះ ត្រូវធ្វើសំណើសម្រាប់**ការតែងតាំងចៅក្រម** (១៣៤ III CC) ។ លើសពីនេះទៀត ស្ថាប័ននេះ ត្រូវធ្វើសេចក្ដីសម្រេចអំពីការដាក់ទណ្ឌកម្មផ្នែកវិន័យទៅលើចៅក្រម (មាត្រា ១៣៣ ប្រយោគទី ២ CC និងមាត្រា១៣៤ IV CC) ។

ដូចមានចែងនៅក្នុងមាត្រា១៣៤ I CC **ច្បាប់ពិសេសមួយស្ដីពីការរៀបចំ និងការប្រព្រឹត្តិទៅ នៃឧត្តមក្រុមប្រឹក្សានៃអង្គចៅក្រម (ច្បាប់ SCM)** ត្រូវបានអនុម័តនៅក្នុងឆ្នាំ១៩៩៤ ។ ច្បាប់នេះ បានចែងថា សមាជិករបស់ឧត្តមក្រុមប្រឹក្សានៃអង្គចៅក្រម ត្រូវតែងតាំងដោយព្រះរាជក្រិត្យ ។

ឧត្តមក្រុមប្រឹក្សានៃអង្គចៅក្រម មានសមាសភាពដូចតទៅ:

- ព្រះមហាក្សត្រ ប្រធាន
- រដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងយុត្តិធម៌ សមាជិក
- ប្រធានតុលាការកំពូល សមាជិក
- អគ្គព្រះរាជអាជ្ញាអមតុលាការកំពូល សមាជិក
- ប្រធានសាលាឧទ្ធរណ៍ សមាជិក
- ព្រះរាជអាជ្ញាអមសាលាឧទ្ធរណ៍ សមាជិក
- ចៅក្រមបីរូប ជ្រើសរើសដោយចៅក្រម សមាជិក
- ចៅក្រមបីរូប ជ្រើសរើសដោយចៅក្រមដែរ សមាជិកបំរុង ។ សមាជិកទាំងនេះជំនួសសមាជិកពេញសិទ្ធិ ដែលអវត្តមាន (ចៅក្រមដែលត្រូវបានជ្រើសតាំង)

ឧត្តមក្រុមប្រឹក្សានៃអង្គចៅក្រមនេះ បានកោះប្រជុំជាលើកដំបូងនៅថ្ងៃទី ៣ ខែធ្នូ ឆ្នាំ ១៩៩៧ ។

តួនាទីមួយក្នុងចំណោមតួនាទីចម្បង១របស់ឧត្តមក្រុមប្រឹក្សានៃអង្គចៅក្រម គឺត្រូវធានានូវការប្រព្រឹត្តិទៅដ៏រលូនរបស់តុលាការ ។

ក្នុងន័យនេះ មាត្រា១១ នៃច្បាប់ SCM បានចែងថា SCM មានតួនាទីក្នុង"ការសម្រេច និងស្នើសុំព្រះមហាក្សត្រឱ្យតែងតាំង ផ្ទេរ បញ្ជូន ឈប់សំរាក ពិពណ៌នាអំពីភារកិច្ច និងការបណ្តេញចេញនូវចៅក្រម ឬព្រះរាជអាជ្ញា" ។

មាត្រា១០ នៃច្បាប់ SCM បានចែងបន្ថែមទៀតថា រាល់ច្បាប់ និងពង្រាងច្បាប់ដែលបានស្នើឡើងទាក់ទងទៅនឹងការរៀបចំ និងការប្រព្រឹត្តិទៅរបស់តុលាការ តម្រូវឱ្យមានការពិគ្រោះយោបល់ជាមួយ SCM ។ SCM គួរផ្តល់មតិរបស់ខ្លួន ក្នុងរយៈពេល ៣០ថ្ងៃ ឬក្នុងរយៈពេល ១០ថ្ងៃ ក្នុងករណីបន្ទាន់ ចាប់ពីថ្ងៃដែលបានទទួលសេចក្តីស្នើច្បាប់ ឬពង្រាងច្បាប់ ដែលបានស្នើឡើងពីក្រសួងយុត្តិធម៌ ។

ការអធិប្បាយ:

SCM គឺជា**ស្ថាប័នដ៏មានអំណាចមួយ** ដែលមានឥទ្ធិពលយ៉ាងខ្លាំងទៅលើចៅក្រម ទាក់ទងនឹង**ការតែងតាំង ការតម្លើងឋានន្តរស័ក្តិ វិន័យ និងបណ្តេញចេញពីតំណែង ដែលជាបញ្ហាដែលតែងតែប៉ះពាល់ដល់ភាពឯករាជ្យរបស់ចៅក្រម**[៦] ។

ជាគោលការណ៍ វាជាការល្អណាស់ ដែលយើងត្រូវឱ្យស្ថាប័ននេះ មានឯករាជភាពជាផ្លូវការពីអំណាចផ្សេងទៀតណាមួយ ។ ឧត្តមក្រុមប្រឹក្សានៃអង្គចៅក្រមឯករាជ្យ ជាឧទាហរណ៍មាននៅក្នុងប្រទេសជាច្រើននៃទ្វីបអឺរ៉ុប ដូចជា ប្រទេសអេស្បាញ និងអ៊ីតាលី ព្រមទាំង នៅក្នុងប្រទេសអតីតប្លុកលោកខាងកើតមួយចំនួនដែលទទួលយកលទ្ធិប្រជាធិបតេយ្យ បន្ទាប់ពីការដួលរលំនៃរបបគ្រប់គ្រងបែបកុម្មុយនីស្ត ។ ដើម្បីពង្រឹងស្ថាប័ននេះឱ្យបានរឹងមាំដោយខ្លួនឯង គេចាំបាច់ត្រូវតែធានាថា **សមាជិកនៃស្ថាប័ននេះត្រូវបាន ជ្រើសរើសជាសាធារណៈ និងប្រកបដោយតម្លាភាព** ។

ម្យ៉ាងវិញទៀត សមាជិកទាំងនេះមិនគួរត្រូវបាន ជ្រើសរើសដោយចៅក្រមខ្លួនឯងតែប៉ុណ្ណោះទេ ក៏ប៉ុន្តែថែមទាំង ដោយអ្នកធ្វើច្បាប់មកពីគ្រប់គណបក្សទាំងអស់ ដែលមានអាសនៈនៅក្នុងសភាជាតិ និងដោយគណៈ-មេធាវីទៀតផង ។

នៅក្នុងករណីណាក៏ដោយ សំខាន់ជាងគេ បំផុតនោះគឺថា ស្ថាប័ននេះមិនទទួលរងឥទ្ធិពលពីសំណាក់ផ្នែកនីតិប្រតិបត្តិ ហើយយ៉ាងហោចណាស់ ឥទ្ធិពលរបស់នីតិប្រតិបត្តិចុះខ្សោយច្រើន ។ **ពង្រាងច្បាប់ថ្មីមួយស្តីពីវិសោធនកម្មច្បាប់ SCM**[៧] ព្យាយាមកែលំអឯករាជភាពរបស់ SCM ពិតប្រាកដ ប៉ុន្តែ នៅតែមានចំណុចចន្លោះប្រហោងជាច្រើន ទាក់ទិននឹងការតែងតាំងសមាជិក SCM ខ្លួនឯង ។

---

[៦] ជាឧទាហរណ៍ នៅខែមីនា ឆ្នាំ២០០៤ ឧត្តមក្រុមប្រឹក្សានៃអង្គចៅក្រម បានដកចៅក្រមតុលាការក្រុង ២រូប លោក ហ៊ីង ធីរឫទ្ធិ និង លោក អ៊ុន បុណ្ណា ចេញពីគណៈវិនិច្ឆ័យ ៣ថ្ងៃក្រោយពី ចៅក្រមទាំងពីរ បានសំរេចដោះលែងជនសង្ស័យដោយគ្មានភស្តុតាងគ្រប់គ្រាន់ ថាជាឃាតករដែលបានសំលាប់លោក ជា វិជ្ជា ចៅក្រមទាំងពីរ មិនបានទទួលនូវឱកាសយុត្តិធម៌មួយ នៅក្នុងការដឹងអំពីការចោទប្រកាន់ទៅលើពួកគេ ឬឱកាសមានវត្តមាន និងបានការពារខ្លួន នៅពេលដំណើរការនីតិវិធីជំនុំជំរះរបស់ឧត្តមក្រុមប្រឹក្សានៃអង្គចៅក្រម នោះទេ ។ គោលការណ៍មួយនៃតុលាការឯករាជ្យ គេត្រូវទុកការដកមុខតំណែងចៅក្រម ជាវិធានចុងក្រោយបង្អស់ សំរាប់តែករណីដែលចៅក្រម ជាបុគ្គលអសមត្ថភាព ឬត្រូវបានចោទប្រកាន់ពីបទឧក្រិដ្ឋមួយ ឬបានប្រព្រឹត្តបំពានក្រមសីលធម៌ ដែលករណីទាំងនេះមានលក្ខណៈធ្ងន់ធ្ងរដែលបង្ហាញឱ្យឃើញថា ចៅក្រមមិនសមធ្វើជាចៅក្រម ទៀតទេ ។

[៧] អត្ថបទចុងក្រោយបំផុត ធ្វើនៅខែមេសា ឆ្នាំ២០០២ និងមិនទាន់បានអនុម័តដោយរដ្ឋសភានៅឡើយទេ ។

? សំនួរសិក្សាទី ១

ចូរមើលក្រាហ្វិកស្តីពីទំនាក់ទំនងរវាងតុលាការ និងអំណាចផ្សេងទៀត (មើលទំព័រទី ៥) ។

តាមក្រាហ្វិកនេះ អំណាចនីតិប្រតិបត្តិ មានឥទ្ធិពលលើការតែងតាំងចៅក្រមដោយឧត្តមក្រុមប្រឹក្សានៃអង្គចៅក្រម ។

ក) តើករណីនេះស្របនឹងគោលការណ៍នៃការបែងចែកអំណាចដែរឬទេ?

ខ) តើឥទ្ធិពលនៃអង្គនីតិប្រតិបត្តិដែលបានបញ្ជាក់ខាងលើ មានគុណសម្បត្តិ និងគុណវិបត្តិអ្វីខ្លះ?

? សំនួរសិក្សាទី ២

ហេតុអ្វីបានជាសាលក្រមកម្ពុជាទាំងអស់ មានឃ្លាផ្តើមថា "តាងនាមប្រជារាស្ត្រខ្មែរ"?

ចូរផ្តល់នូវហេតុផលចំពោះចំលើយរបស់អ្នក និងដកស្រង់នូវមាត្រានានាដែលពាក់ព័ន្ធ ពីរដ្ឋធម្មនុញ្ញនៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា ។

? សំនួរសិក្សាទី ៣

តើចាំបាច់បង្កើតឱ្យមានតុលាការរដ្ឋបាលនៅប្រទេសកម្ពុជាដែរឬទេ?

ចូរផ្តល់ហេតុផលចំពោះចំលើយរបស់អ្នក និងដកស្រង់នូវមាត្រាដែលពាក់ព័ន្ធពីរដ្ឋធម្មនុញ្ញនៃព្រះ-រាជាណាចក្រកម្ពុជា ។

? សំនួរសិក្សាទី ៤

ចូរមើលមាត្រា៧ នៃច្បាប់ស្តីពីការរៀបចំ និងការប្រព្រឹត្តទៅនៃឧត្តមក្រុមប្រឹក្សានៃអង្គចៅក្រម (ច្បាប់ SCM) ហើយធ្វើការប្រៀបធៀបជាមួយមាត្រា៧ថ្មី នៃពង្រាងច្បាប់ស្តីពីវិសោធនកម្មលើច្បាប់ SCM (មើលឧបសម្ព័ន្ធ) ។

តើអ្នកគិតថា អ្វីជាគោលបំណងនៃវិសោធនកម្មដែលស្នើមកនោះ?

? សំនួរសិក្សាទី ៥

ចូរចាត់ប្រភេទឱ្យមុខងារនៃបុគ្គលដែលមានរៀបរាប់ខាងក្រោម ចូលក្នុងៈ

អំណាចនីតិបញ្ញត្តិៈ តើគាត់កំពុង ធ្វើការជំរុញ និងអនុវត្តច្បាប់?

អំណាចតុលាការៈ តើគាត់កំពុងតែធ្វើការត្រួតពិនិត្យការអនុវត្តន៍ច្បាប់លើរឿងក្តីណាមួយ ដែរឬទេ?

អំណាចនីតិប្រតិបត្តិៈ តើគាត់កំពុងធ្វើការអនុម័តវិធានច្បាប់ដែលមានលក្ខណៈចាប់បង្ខំ ដែរឬទេ?

១- ជំនួយការក្រលាបញ្ជី

២- អគ្គលេខាធិការនៃសភាជាតិ

៣- ព្រះរាជអាជ្ញា

៤- ប្រធានក្រុមប្រឹក្សាឃុំ-សង្កាត់

៥- ប្រធានគណៈមេធាវី

៦- នាយកនៃ "វិទ្យាស្ថានខ្មែរដើម្បីលទ្ធិប្រជាធិបតេយ្យ"

៧- ប្រធានពន្ធនាគារ

៨- ចៅក្រមស៊ើបអង្កេត

៩- ប្រធានគណៈវិនិច្ឆ័យ

១០- អធិការការងារនៃក្រសួងការងារក្នុង ការដោះស្រាយវិវាទការងារ

១១- ប្រធានសមាគមនៃបណ្តាម្ចាស់រោងចក្រ